

วันจันทร์ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

every

ทดลองอ่าน

วิเศษ
จะเป็นเด็กดี

every

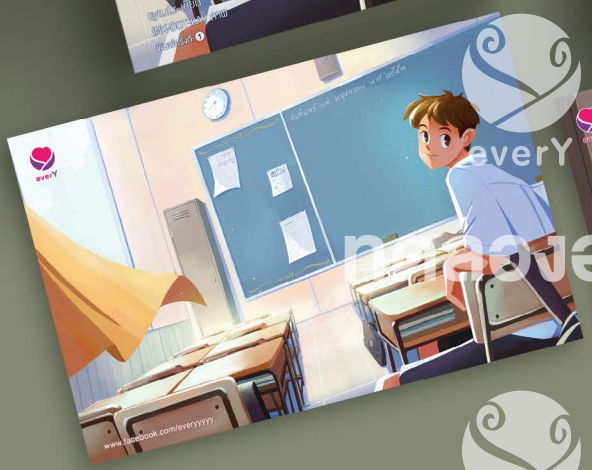
ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

cyn.d.r เขียน
INK-DOT-KAY ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

จิรภัทรจะเป็นเด็กดี 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ช่วงมัธยมปลายน่าจะเป็นช่วงที่มีความสุขสำหรับใครหลายๆ คน บางคนมีเพื่อนที่เฮฮาไปไหนไปกัน บางคนมีความรักครั้งแรก บางคนชอบสรรหาแต่ของกินอร่อยๆ บางคนชอบนั่งอ่านการ์ตูนหรือวาดรูปในมุมเล็กๆ ของตน ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็คงจะดีไม่น้อย แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในตอนนั้นเราก็ต้องพบบทกับความทุกข์เช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นความเครียดและความผิดหวังจากการเรียน การสอบเข้ามหาวิทยาลัย หรือแม้กระทั่งการค้นหาตัวเอง ความทุกข์และความสุขเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งไม่ดีเลย แต่มันทำให้ชีวิตมีรสชาติมากขึ้น นอกจากนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือเราเก็บเกี่ยวหรือจดจำอะไรได้บ้างระหว่างที่เผชิญหน้ากับมัน และนั่นทำให้เราเติบโต ผลิตงาน พร้อมที่จะก้าวไปสู่วัยผู้ใหญ่ได้อย่างงดงามและมั่นคง

แต่ไม่ใช่สำหรับ 'จิ จิรภัทร' ชายหนุ่มวัยสามสิบที่ชีวิตสุดแสนว่างเปล่ามาโดยตลอด ในช่วงมัธยมเขาไม่ชอบทำกิจกรรมอะไร ทั้งยังไม่เป็นที่จดจำของใคร แถมยังต้องมาจบชีวิตลงก่อนวัยอันควร ทว่าโชคชะตาทำให้เขาได้มีโอกาสย้อนเวลากลับไปตอนอายุสิบเจ็ดอีกครั้ง ชีวิตครั้งนี้ตั้งปณิธานไว้ว่าจะเป็นเด็กดี และจะใช้ชีวิตวัยรุ่นกับเพื่อนๆ ให้คุ้มค่าที่สุด แต่คนที่ตั้งใจว่าจะเป็นเด็กดีกลับต้องมาวันไหนเพราะ 'รุธ อติวิชญ์' ประธานนักเรียนมาดนิ่งเสียอย่างนั้น และดูเหมือนว่าประธานนักเรียนคนนี้จะมีความลับบางอย่างซ่อนอยู่

สุดท้ายจึงได้เป็นเด็กดีอย่างที่ตั้งปณิธานไว้หรือไม่ แล้วประธานรุ่นมีความลับอะไรซ่อนอยู่กันแน่ มาร่วมย้อนเวลาและหาคำตอบไปพร้อมกับจิ ผองเพื่อน ไศศกรมีไซแข็ง ตู๊สติกเกอร์ มือถือปุ่มกด และนิตยสารดูดวงเล่มเก่าผ่านปลายปากกาของ 'cyn.d.r' กันได้เลย

และบางที่เราอาจค้นพบ 'จิรภัทรเด็กดี' ในความทรงจำของเราก็ได้

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

บทนำ

เมื่อไม่กี่ปีก่อนพ่อของผมจากไปด้วยโรคประจำตัว ตอนนั้นพ่ออายุหกสิบ ผมคิดว่าอายุขัยของพ่อสั้นเหลือเกิน ทำไมไม่อยู่ให้ถึงเจ็ดสิบแปดสิบนะ

ใครจะไปคิดว่าชีวิตผมจะสั้นกว่าพ่อครึ่งต่อครึ่ง อยากขำนะแต่ไม่มีแรงเหลือแล้ว

ตอนนี้ร่างของผมกำลังนอนจมกองเลือดอยู่กลางสี่แยก ต้องมาตายเพราะไอ้พวกคนไร้ความรับผิดชอบมาแล้วซ้ำ เฮงขวยที่สุด

แม้ว่าจะมีพลเมืองดีโทรเรียกรถพยาบาลแล้วก็ตาม แต่ผมรู้ร่างกายตัวเองดี อีกไม่นานผมจะตาย

ที่ยังพรั่นพ่ออยู่ได้คงเป็นสิ่งที่เขาเรียกกันว่าแรงเฮือกสุดท้ายก่อนตายหยุดก่อน นี่ไม่ใช่นิยายโศกนาฏกรรม ดราม่าเคล้าน้ำตา คุณไม่จำเป็นต้องเสียใจกับการจากไปในวัยสามสิบปีของผมขนาดนั้น จะว่ายังไงดีล่ะ ชีวิตที่ผ่านมาของผมก็ได้แยะ ไม่มีอะไรค้างคา ผมเกิดในครอบครัวฐานะปานกลาง มีพ่อ แม่ และพี่สาวอีกหนึ่งคน ผมโชคดีที่พ่อแม่ไม่ได้ผลักภาระมาให้ลูกทั้งสอง พวกท่านใช้นี้สินครบหมด ทำประกันไว้เผื่อตาย ไม่เคยโทรมาขอเงินจากลูก

ปัจจุบันพ่อจากไปแล้ว พี่สาวแต่งงานแล้วย้ายไปอยู่กับสามีที่ต่างประเทศ แม่ก็ไปอยู่ด้วย

ส่วนผมเป็นพนักงานออฟฟิศธรรมดาทั่วไป อยู่คอนโดฯ ที่ผ่อนหมด

ไปนานแล้ว ไม่ได้มีภาระต้องใช้จ่ายอะไรมาก ไม่ได้มีความผืนยิ่งใหญ่ที่ต้องไปพิชิต แต่ใช้เงินเดือนรับผิดชอบชีวิตตัวเองไป เก็บเงินทำประกัน ลงทุนบ้าง นิดหน่อย

เห็นไหม ชีวิตผมโชคดีจะตาย เป็นอิสระไม่มีภาระติดพัน ไม่มีอะไรติดค้างเลยสักนิด

ไม่มีอะไรน่าเสียดายเลยสักนิด

"..."

บ้างจริง รถพยาบาลมาซ้่าชะมัด ไหนใครมันบอกว่าความตายเกิดขึ้นเร็วมากจนไม่มีเวลาได้เตรียมตัวเตรียมใจ นี่ผมทวนรำลึกชีวิตตัวเองจบไปรอบหนึ่งแล้วนะ

หรือผมลืมใครไป คนรัก? อืม ไม่มี

เพื่อน? เอ่อ เพื่อนร่วมงานที่เปลี่ยนหน้าเปลี่ยนตาบ่อย มักเปลี่ยนงานเพิ่มฐานเงินเดือน นอกจากข้อมูลทั่วไปก็ไม่ได้สนิทถึงขั้นเปิดใจกันได้ คงจะเรียกว่าเพื่อนได้ไม่เต็มปาก

เพื่อนวัยเรียนล่ะ?

ไม่มีอีก ตอนเรียนก็ไม่มีเพื่อนสนิทเป็นกลุ่มเป็นก้อน จบออกมาก็ไม่เคยมีใครมาชวนไปกินข้าว ระบายชีวิตหลังเลิกงาน

ผมที่ขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ แต่ก็ไม่มีอะไรเหลือให้นึกถึงจึงกลอกตามองสิ่งรอบตัว จุดจําภาพสุดท้ายก่อนตาย

นอกจากไทยมุง สิ่งสุดท้ายที่อยู่ตรงหน้าผมคือป้ายโฆษณาแอลอีดีขนาดยักษ์บนตึก

ที่ดึงความสนใจของผมไม่ใช่ป้าย แต่เป็นคนบนป้าย

'รุธ อติวิษณุ'

นักแสดงชื่อดังที่ไม่ว่าใครก็รู้จัก ผมเองก็ด้วย ไม่ได้รู้จักในฐานะนักแสดง แต่รู้จักในฐานะเพื่อนร่วมรุ่นสมัยมัธยมปลาย

ตลกเป็นบ้า ยืนเข้าแถวเคารพธงชาติมาด้วยกัน สวมเครื่องแบบเดียวกัน สุดท้ายคนหนึ่งเป็นที่รู้จักทั่วประเทศ แต่พูดคำเดียวทุกคนต่างจดจํา

อีกคนยอมลงทุนนอนจมกองเลือดยังไม่มีใครที่เดินผ่านไปมาจำได้สักคน
ผมไม่ได้อยากเป็นคนดังแบบเขาหรอกนะ แต่แค่อดใจจําไม่ได้ว่าถ้า
คนที่นอนตรงนี้เป็นเขา

เขาคงมีเรื่องหรือมีคนที่รักมากมายให้คิดถึงจนไม่มีเวลาเหลือมาพิจารณา
ชีวิตคนอื่นแบบผม

ภาพบนป้ายโฆษณาเริ่มเลือนราง สติของผมเริ่มหมดลง นี่สินะความตาย
เสียวิรนาที่สุดท้ายผมถึงรู้ว่าอะไรน่าเสียดายที่สุดในชีวิตสามสิบปี
ไม่ได้เสียดายที่มีคนจดจำผมไม่ได้

แต่ผมเสียดายตัวเอง

ที่ใช้ชีวิตโดยไม่ได้จดจำใคร

บทที่ 1

ไม่บอกใครหรอก

พวกคนเฒ่าคนแก่มักบอกว่าทำดีได้ขึ้นสวรรค์ ทำชั่วลงนรก วันนี้ผมได้ตายจริง ฉะนั้นผมจะรีวิวลูกโลกหลังความตายให้ทุกคนฟังเอง

ความรู้สึกแรกหลังความตายคือแข็ง

แข็งมาก แข็งเหมือนเก้าอี้ไม้สัก เอ้อ หรือเตียงไม้สัก? ผมก็ไม่รู้ว่าที่ถูกต้องมันเรียกว่าอะไร แต่มันคือสิ่งประดิษฐ์ที่ใช้ได้ทั้งนั่งทั้งนอน บางทีพอคนใช้งานหนึ่งพ้นก็เอาไว้ฟังหลังได้ เป็นเฟอร์นิเจอร์งานไม้ที่ถ้าหากบ้านคุณมีผู้สูงวัยอาศัยอยู่ด้วย ไม่ว่าจะแต่งงานเป็นโหนดอะไรก็ตาม วันดีคืนดีก็จะมีเจ้าเฟอร์นิเจอร์ชิ้นนี้โผล่ขึ้นมากลางบ้าน และคุณไม่สามารถขนออกไปทิ้งหรือทำลายได้ พอนึกออกใช่ไหม

นอกจากแข็งผมยังสัมผัสได้อีกอย่างคือเย็น

ไม่ได้เย็นหนาวเหน็บแบบขั้วโลกเหนือ มันคือความเย็นที่มาเป็นระลอกเหมือนเปิดพัดลมยี่ห้อดงยี่ห้อหนึ่งยี่ห้อที่ชื่อคล้ายภาษาญี่ปุ่นแต่คนก่อตั้งเป็นคนไทยจ๋อที่หน้า

แล้วสรุปที่ผมอยู่คืออนรกหรือสวรรค์ ทำไมรู้สึกเหมือนนอนกลางวันที่บ้านเก่า

เดี๋ยวละ บ้านเก่า

"ตื่นแล้วก็ลุก อย่ามาขมวดคิ้วทำปากขมุขมิบ" เสียงผู้หญิงที่คุ้นเคย แต่ฟังดูอ่อนวัยและสดใสกว่าดังขึ้นข้างหู

ผมรีบลืมตาพร้อมกับลุกขึ้นนั่งเพื่อคลายความสงสัยว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ไหนกันแน่

"ที่นั่นที่ไหน" ทั้งที่เคียดคิดว่าพวกตัวเองในละครหลังข่าวที่พูดประโยคนี้ออกมาทั้งที่เห็นกันอยู่ชัดๆ ว่านอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล มีสายน้ำเกลือห้อยระยงระยงเป็นการกระทำที่โคตรโง่และไม่สมเหตุผล แต่วันนี้ผมเป็นฝ่ายพูดประโยคนั้นออกมาเอง

ผมไม่ได้โง่ขนาดไม่รู้ว่ที่นี่คือที่ไหน ทำไมผมจะจำบ้านที่ตัวเองอยู่มาตลอดสิบแปดปีก่อนย้ายไปอยู่หอสมัยมหา'ลัยไม่ได้ บ้านครึ่งปูนครึ่งไม้ เก้าอี้ไม้สักกลางบ้าน พัดลมสีนีออน ทั้งหมดเป็นสิ่งที่ผมเคยใช้เวลาขามาบ้าน แต่ก็ทำให้ผมอุ่นใจที่สุดทุกครั้งที่กลับมา

สำหรับคนที่ตายไปแล้ว สถานการณ์นี้ทำให้ผมสับสน ถ้าสมมติว่ารถพยาบาลมาทันผมก็ควรตื่นมาอยู่ในห้องพักรักษาตัว หรือถ้าตายจริงก็ควรเจอยมทูต ยมบาล เทวดาอะไรพวกนั้นมากกว่า หรือที่เป็นไปได้น้อยที่สุดคือเรื่องอุบัติเหตุอาจเป็นแค่ความฝันไม่ใช่เรื่องจริง ซึ่งถ้าเป็นกรณีนี้ผมควรนอนอยู่บนเตียงที่คอนโดฯ ไม่ใช่บ้านเก่าที่ขายไปแล้วแบบนี้

"อย่ามาทำตัวเป็นพระเอกในละคร เขยิบตูดหน่อย ฉันจะนั่งด้วย" นอกจากคนตรงหน้าจะไม่ตอบคำถามแล้วยังเอามือฟาดไหล่ผมไม่หยุดจนผมต้องลุกขึ้นนั่งแล้วเขยิบที่ให้เธอ

ผมพิจารณาผู้หญิงคนนี้ เธอไม่ใช่ใครที่ไหนแต่คือ 'จิ้น จิตรตา' พี่สาวคนเดียวที่อยู่ห่างจากผมห้าปี คนที่แต่งงานแล้วย้ายไปอยู่กับสามีที่ต่างประเทศนั้นแหละ

ตอนนี้ในหัวผมคิดถึงความเป็นไปได้ทุกอย่าง บางทีเพราะก่อนตายผมคิดถึงแม่และพี่สาว ดวงจิตของผมเลยถูกส่งมาอยู่ที่แห่งนี้ ต้องใช่แน่ๆ ผมยังอยู่ในขั้นตอนรำลึกความหลัง ผมยังไม่ตาย

พอคิดได้ความกระวนกระวายในหัวก็สงบลง ผมเริ่มนั่งจ้องพี่จิ้นตั้งแต่หัวจรดเท้า ถ้านี่เป็นการรำลึกความหลังก่อนตายผมต้องจดจำพี่ให้ได้มากที่สุด อืม เธอยังเป็นพี่สาวคนสวยเหมือนเดิม ครั้งล่าสุดที่เจอผมจำได้ว่าเธอตัดผมสั้น

แต่ที่เห็นอยู่ตอนนี้ผมของเธอยาวเลยเอวไปแล้ว แกรมทำสีผมไฮไลต์ ซอยผม คล้ายทรงรากไทร เธอยังชอบแต่งหน้าเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ทว่าผมรู้สึกว่ามันนี้ คิ้วของเธอเข้มกว่าปกติ และเขียนอายไลเนอร์ค่อนข้างหนาทั้งที่ชอบแต่งหน้า ลุคธรรมชาติ เลือเสื้อผ้าที่เธอสวมอยู่ก็ไม่ได้แย่ แต่ดูตกรุ่นไปนิดหน่อย

เดี๋ยวนะ

"ทำไมพี่แต่งตัวแบบนี้" นี่เป็นแค่จากรำลึกความหลังก่อนตายของผม ผมคิดว่าน่าจะถามได้โดยไม่โดนตบ

"โอ้จี้ อย่าปากเสีย จันอุตสำหรับแบกแกมาจากหน้าปากซอย ตื่นมา ขอบคุณสักคำก็ไม่มี"

"แบก? ทำไมพี่ต้องแบกผมด้วย" เออล่ะ ผมว่าเรื่องมันกำลังซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ

"ก็แกไม่ใช่สิ่งของที่รีบออกไปเล่นน้ำจนเป็นลมแดดสลบอยู่หน้าปากซอย ชาวบ้านชาวช่องตกใจกันหมด ใครที่เห็นเขาออกไปเล่นน้ำแต่หัววันแบบแกบ้าง"

บ้านเก่า พี่สาวที่แต่งตัวตลกๆ เป็นลมตอนเล่นน้ำ เมื่อรวมทั้งหมด เข้าด้วยกันทำให้ผมนึกถึงหนึ่งเหตุการณ์ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

ผมรีบหันไปดูปฏิทินฟรีที่ได้จากร้านขายยาซึ่งแขวนอยู่ที่ผนังบ้าน

'15 เมษายน 2553'

ชัดเลย นี่เป็นเรื่องตอนปิดเทอมหน้าร้อนก่อนขึ้น ม.ห้า ที่ผมออกไป เล่นสงกรานต์กับเด็กในซอยแล้วเป็นลมจนพี่จิ้นต้องแบกผมกลับบ้านแบบ พูลักทุเล

ผมว่ามันซักจะเป็นการรำลึกความหลังที่เบะเกินไปแล้ว หรือที่เขา เล่ากันว่ายมบาลจะคอยจดบันทึกการทำบาปของมนุษย์ทุกเรื่องก่อนตัดสินว่า ต้องลงนรกขุมไหนจะเป็นเรื่องจริง หรือบางที่ผมยังอยู่ในฝัน

ถ้าอยากพิสูจน์ต้องลองหยิกทดสอบความเจ็บ ผมลองเอื้อมมือไปหยิกแขน สุดแรง

"อ๊อ! ใ้อี้ แก่หยุกแชนฉ้นหาบิดาแกเหรอ!" พี่จิ้นลุกขึ้นตะคอกใส่ผม เสียงดังจนผมตกใจ ผมเห็นเธอเปิดปากจะพูดอะไรต่อ แต่เหมือนนึกขึ้นได้ว่า บิดาของผมกับบิดาของตัวเองเป็นคนเดียวกันเลยจบแค่ประโยคนั้น

ลองหยิกแล้วเจ็บจริง แสดงว่านี่ไม่ใช่ฝัน ชั่วขณะนั้นมีความคิดแปลกประหลาดผุดขึ้นมาในหัว

"เมื่อยวว~"

"หมี!!" เสียงร้องของแมวมอสี่ตัวน้อยที่คลอเคลียทำผมแยงความสนใจ ผมจากพี่จิ้น

เจ้าแมวน้อยเพศเมียตัวนี้เริ่มมาอยู่ที่บ้านผมตั้งแต่ปีก่อน ที่ตั้งชื่อว่ามี เป็นเรื่องค่อนข้างน่าอายอยู่บ้าง

เรื่องมันเกิดขึ้นในคืนหนึ่งขณะที่ทุกคนเข้าอน แม่ของผมหรือที่ผมเรียกว่า 'คุณนฤมล' ตะโกนว่ามีตั้งลับบ้าน ทุกคนคิดว่าแม่เป็นอะไรไปจึงรีบวิ่งไปดู สรุปเห็นเงาดำๆ คล้ายสัตว์มีหูตัวใหญ่อยู่หลังบ้าน พ่อผมหรือ 'คุณจิระ' ด้วยความที่เป็นหัวหน้าครอบครัวจึงอาสาเดินออกไปจัดการ สุดท้ายที่จับได้คือ แมวจิ้งตัวนี้

เรื่องคืนนั้นจบลงด้วยเสียงหัวเราะของทุกคนที่เห็นแมวมเป็นหมีแล้วก็เชื่อกันหมด ทั้งที่ความจริงแล้วไม่ควรเชื่อแต่แรกว่ามีหมีออกมาเดินกลางเมือง

นับจากคืนนั้นเจ้าหมีก็เข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ของบ้าน จนช่วงที่คุณจิระ อากาศทรุดหนัก แม่ต้องคอยดูแล พี่จิ้นก็เป็นช่วงไปๆ มาๆ ต่างประเทศ ผมที่เพิ่งเรียนจบเริ่มทำงานและคอนโดฯ ให้เลี้ยงสัตว์ได้จึงรับมันมาเลี้ยงเต็มตัว จนไม่กี่วันหลังพ่อเสียไปเป็นดวงดาวบนท้องฟ้า เจ้าหมีก็กลับดาวแมวตามไป อยู่เป็นเพื่อน

ไม่ได้เจอกันนาน ผมรีบก้มตัวไปอุ้มเจ้าหมีขึ้นมาพัด

"หมีอย่าสิ ไม่ชวนจិនะ" ทำเสียงสองเสียงสามห้ามไปนั่นแหละครับ ความจริงผมนี้แทบจะยื่นหน้าให้มันชวน เสนอตัวยิ่งกว่าแท่นผนลับแมว

"เสียงดังอะอะไววายอะไรกัน" คงเป็นเพราะเสียงไววายของพี่จิ้น ผู้หญิงคนสำคัญของผมจึงเดินออกจากห้องครัวมาถาม

คุณนฤมลในวัยเลขสี่ยังสวยไม่สร้าง เทียบกับครั้งล่าสุดที่เจอกัน ผมชอบเธอในตอนนี้นี่มากเป็นพิเศษ เพราะเป็นช่วงเวลาที่คุณคนในครอบครัว ยังอยู่ด้วยกันพร้อมหน้า

"แม่ ใจมันหึกหนุอะ" พี่จิ้นรีบฟ้อง

"แม่บอกกี่ครั้งแล้วอย่าเรียกน้องว่าใจ แล้วจิตด้วยลูก แก่ล้างพี่เขาทำไม" ผมไม่ได้ตอบรับแต่ก็ไม่แย้ง เรียกว่ายื่นยิ้มฟังเธอปน เป็นเสียงที่ผมคิดถึงจริงๆ พอโตเข้าวัยทำงานก็ไม่มีใครบ่นใส่ผมแบบนี้อีกแล้ว ผมจ้องหน้าคุณนฤมล ที่ยังไม่เข้าสู่วัยชราสักพักก็คิดได้

ถ้านี้เป็นปี 2553 แม่ยังอายุหลักสี่ นั่นก็หมายความว่า...

ผมมองเลยคุณนฤมลไปยังด้านหลัง เห็นชายวัยเกือบจะเลขห้าเดินตามเข้ามา

"พ่อ!!!"

"แม่โทรมาบอกว่าแกเป็นลม พ่อบอกแล้วว่าให้รอไปเล่นด้วยกันตอนเย็น" ผมไม่สนใจที่จะตอบคำถาม วางหมี่ลงพื้นแล้ววิ่งเข้าไปกอดคุณจิระ

คุณจิระที่ยังงุนงง แต่ก็กอดผมตอบ "ทำมาเป็นกอดอ้อนพ่อ รู้สึกผิดรึไง"

"..." ผมกระซิบกอดให้แน่นขึ้นไปอีก

ผ่านไปสักพักเหมือนคุณจิระจะสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ

"จิ ลูกร้องไห้หืออ โดนพี่จิ้นแกล้งมาใช่ไหม" คุณจิระที่เลี้ยงลูกชายมาสิบเจ็ดปีไม่เคยเจอสถานการณ์แบบนี้รับถามผมด้วยความเป็นห่วง

"พ่อ หนูปล่านะ ใจก็ต่างหากที่..." เสียงแย้งของพี่จิ้นเงียบไป ผมคิดว่าคงเป็นใครสักคนในบ้านหยุดไว้

ตอนที่พ่อเสียไม่ใช่ที่ผมไม่ร้องไห้ แต่ในงานศพทั้งแม่และพี่สาวต่างร้องไห้ออกมาเสียงดัง ผมคิดว่าในฐานะลูกชายคนเดียวจะร้องไห้ก็ไม่ได้ ทำได้แค่ปล่อยให้ น้ำตามันไหลออกมาเรื่อยๆ และเพื่อให้บรรยากาศในบ้านที่เหลือกันอยู่แค่สามคนไม่หดหู่จนเกินไป ผมเลือกที่จะทำตัวว่าเจิง สร้างความสดใสเพื่อปลอบโยนคนในบ้าน แล้วหลังจากนั้นผมก็ไม่เคยร้องไห้อีกเลย สุดท้ายในวันที่มีैयाไปอยู่ดาวแมว แม่กับพี่สาวย้ายไปตั้งถิ่นฐานอยู่

ต่างประเทศ ทุกคนล้วนก้าวไปข้างหน้า ส่วนผมยังยืนอยู่ที่เดิม

มาวันนี้เวลานี้คุณจ๊ะยังยืนตัวเป็นๆ อยู่ตรงหน้า คุณณฤมล พี่จิ้น ทุกคนยังใช้ชีวิตสงบสุขในบ้านเก่า เจ้าหมียังส่งเสียงเรียกคลอเคลียออกดั่งอันขอปลาทูปอดคิดได้แบบนี้มันน้ำตาที่คิดว่าแห้งเหือดไปสิบกว่าปี แท้จริงมันรอคอยวันนี้มาตลอด

วันที่ผมร้องไห้ตะโกนได้อย่างสุดเสียง

ท่ามกลางความเจ็บของสมาชิกสามคนและหนึ่งแมวในบ้าน มีเพียงเสียงดังของพัดลมตัวเก่ากับเสียงสะอื้นของผมสะท้อนไปมา

สมมติฐานทั้งหมดที่ผมเคยตั้งเอาไว้ ไม่ว่าจะรอกหรือสวรรค์ก็ช่างมัน ประไร トラบไคที่ไม่มียมบาลมากระชากผมออกไป ผมก็จะไม่ไปไหนทั้งนั้น

วันที่ผมร้องไห้ เรื่องจบลงที่ผมเข้าใจว่าเป็นผลจากลมแดด ทุกคนรู้ว่าผมโกหกแต่ก็ไม่ได้คาดคิดอะไรต่อ ตอนผมเข้านอนก็ทำใจคิดไว้แล้วว่าหลังตื่นอีกรอบคงได้ไปโผล่ที่รอกไม้ก็สวรรค์

ผลปรากฏว่าจากวันนั้นจนวันนี้ผ่านมาร่วมเดือนผมก็ยังอยู่ที่บ้านเก่าเหมือนเดิม แม้จะมีความคิดแปลกประหลาดอย่างผมย้อนเวลากลับมา แต่ผมก็ไม่อยากเชื่อมากเท่าไร เธอเป็นว่าช่างมันแล้วใช้เวลาอยู่กับครอบครัวให้คุ้มจะดีกว่า

หลังหยุดสงกรานต์พี่จิ้นกลับไปอยู่หอที่มหา'ลัยนานแล้ว คุณจ๊ะก็กลับไปทำงานในฐานะผู้จัดการธนาคารต่อ ที่เหลืออยู่คือคุณณฤมลที่ทำขนมไทยโบราณส่งร้านขายกับผมคนว่างงาน

วันแรกๆ ก็นำตื่นเต้นอยู่บ้างที่ได้ช่วยแม่ทำขนม ถึงความเป็นจริงจะหยิบจับอะไรก็พังเลยโดนไล่ไปล้างอุปกรณ์ก็เถอะ แต่ได้มาลองทำอะไรแบบนี้ก็สนุกดี บางวันก็ออกไปสำรวจข้างนอกบ้าน แต่ที่ทำให้ผมสนุกที่สุดคือกำแบงก็ยี่สิบออกไปแล้วยังมีเงินทอนกลับมาบ้าน ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่สามารถสัมผัสได้แล้วในอีกหลายปีข้างหน้า

นั่นแหละ มันก็แค่วันแรกๆ ด้วยความที่ผมเสียชีวิตราวต้นปี 2566

พอไปร้านเช่าหนังสือการ์ตูนก็มีแต่เรื่องเก่าที่เคยอ่านมาหมดแล้ว ขณะที่คนอื่นลุ่นเนื้อหาดอนใหม่ทุกเดือน ผมผู้รู้เนื้อหาอยู่แล้วต้องเสียเวลารอกว่ามันจะตีพิมพ์ทันกับปัจจุบันซึ่งก็อีกหลายปี ลองนั่งดูละครกับแม่ก็ไม่ไหว ไม่อยากเชื่อว่าเมื่อก่อนจะดูได้ทั้งวัน

จากมนุษย์ 8K สู่ 144p ผมยังปรับตัวเรื่องนี้ไม่ได้จริงๆ

วันนี้ก็เหมือนเดิม ผมช่วยแม่ล้างจานอยู่หลังบ้าน คุณนฤมลยังคงบ่นเรื่องเพื่อนบ้านไปเรื่อย ผมก็นั่งฟังเหมือนเดิม

"จ๊ โถลี้จะเปิดเทอมแล้ว ลูกไม่ออกไปเล่นกับเพื่อนบ้าง อยู่แต่บ้านทั้งวัน ไม่เบื่อรีง" นั่นไง วนมาเรื่องผมอีกจนได้

ผมจะตอบได้ไงล่ะว่าผมไม่มีเพื่อนสนิทสักคน

ผมจึงเลือกที่จะเงิบเป็นคำตอบ

"แม่ดีใจนะที่ลูกอยู่บ้านไม่เถลไถลคอยช่วยงาน แต่แม่อยากให้คุณได้ออกไปเล่นเหมือนคนอื่นบ้าง"

"..."

"ถ้าเกิดว่าวันไหนที่พ่อ แม่ หรือพี่จีนจากไป แม่ไม่อยากเห็นลูกร้องไห้คนเดียวนะ ลูกเข้าใจใช่ไหม"

ผมสบตามองคุณนฤมล

เหมือนเดิม ผมไม่ได้ตอบ

แต่ในคืนนั้นผมเก็บคำพูดของแม่นอนคิดไปมา

แล้วผมก็ตระหนักได้

ถ้าเกิดผมยังอยู่ที่นี้ต่อไปจนถึงวันที่ผมตายล่ะ หมายความว่าผมจะต้องนอนหดหู่มองภาพโฆษณาของรุชอยู่กลางสี่แยกอีกครั้งเหวอ

ผมจึงตัดสินใจได้

ถ้าจนเปิดเทอมผมยังไม่จากไปไหน ม.ห้า ครั้งนี้ผมจะสานสัมพันธ์กับเพื่อนใหม่มากขึ้น เรื่องกิจกรรมในโรงเรียนช่างมันไปก่อนเพราะกลัวตัวต่อนี้คงไม่ทัน แต่ผมจะลองไปโรงเรียนแต่เช้า โรงเรียนเล็กก็ไม่รีบวิ่งกลับบ้านมานอน ผมไม่คาดหวังว่าจะมีเพื่อนหรือเป็นที่รู้จัก ผมไม่หวังสูงขนาดนั้น แต่

อย่างน้อยการได้อยู่ในรั้วโรงเรียนนานขึ้นอีกนิดคงทำให้ผมมีเรื่องอื่นไว้คิดถึง
ตอนตายดีกว่าการนอนอิจฉาเพื่อนร่วมรุ่น

จิ จิรภัทรคนนี้จะเป็นคนใหม่!!!

17 พฤษภาคม 2553

คนใหม่ที่ไหนกันแล้ว แถวสายตัดที่แปดโมง ตอนนี่เจ็ดโมงห้าสิบผม
ยังอยู่บนรถคุณจิระอยู่เลย

ไม่ใช่ว่าผมตื่นสายหรือลืมปณิธานตัวเองนะ วันนี้ผมอุตสาหะตื่นตั้งแต่
หกโมง คุณจิระที่มักจะขับรถออกไปแต่เช้าไม่เคยเห็นหน้าลูกชายในเวลานี้
มาก่อน จึงอาสาขับรถไปส่งผมก่อนเลยไปทำงาน ผมที่เห็นคุณเขาดีใจ
จะได้ไปส่งลูกชายครั้งแรกในรอบหลายปีเลยยอมขึ้นรถมาด้วยทั้งที่ปกติขึ้น
วินมอเตอร์ไซด์

เป็นอย่างที่เห็น หลายโรงเรียนพร้อมใจกันเปิดเทอมวันนี้จนรถติดไปหมด
ข้างหน้าก็เหมือนจะมีอุบัติเหตุ

อีกสิบนาทีตัดแถวสาย ทั้งที่คิดว่าอยากเปลี่ยนตัวเอง แต่สวรรค์เหมือน
ไม่เป็นใจ

"ถ้าวิ่งก็ทันไม่ใช่หรอ โรงเรียนแถมแค่ซอยข้างหน้านี่เอง" คุณจิระเอ่ยขึ้น
ตอนเห็นผมยอมแพ้เอนตัวนอนบนเบาะรถ "พ่อไม่เคยว่าที่แกเข้าสาย แต่วันนี้
แกตื่นเช้าขนาดนี้แล้วจะปล่อยให้ตัวเองสายเหมือนเดิมอีกหรอ" นี่คือนี่สิ่งที่
พ่อผมพูด

จะปล่อยให้ตัวเองตายอย่างโดดเดี่ยวอีกหรอ นี่คือนี่สิ่งที่ผมคิด

"วิ่งเลยไอ้จิ"

ทันทีที่พ่อปลดล็อกประตูรถ ผมก็สับเท้าวิ่งลงจากรถเข้าซอยโรงเรียน

คุณอาจจะคิดว่าไร้สาระ แค่ว่าโรงเรียนเข้าขึ้นจะเปลี่ยนอะไรได้

คุณไม่เข้าใจหรอก สำหรับผมที่ยืนย่ำอยู่กับที่นับแต่คุณจิระจากไปจนถึง
วันตายของผม

การวิ่งไปข้างหน้าสุดแรงเกิดครั้งนี้ไม่ใช่แค่วิ่งให้ทันเข้าแถว แต่มันคือ

การก้าวไปข้างหน้าครั้งแรกในชีวิตเลวแหลกของผม

ขอบคุณสังขารในวัยสิบเจ็ด ผมสามารถพาตัวเองเข้าประตูโรงเรียนทัน ก่อนแปดโมงได้สำเร็จ ถึงจะอยากซุ่มซบบรรยากาศโรงเรียนเก่า แต่นี่เป็นเวลาแปดโมง เพื่อนเริ่มร้องเพลงชาติกันแล้ว ผมจึงรีบวิ่งหาแถวห้องตัวเอง

ม.ห้าท้ายเจ็ด สายศิลป์คำนวณคือห้องของผม มองผ่านๆ แล้วคุ่นหน้าว่าเป็นเพื่อนร่วมห้อง แสดงว่ามาถูกทางแล้ว ผมจึงเดินเข้าไปต่อท้ายแถว

ด้วยความที่ผมไม่ได้โอนกับกิจกรรมเข้าแถวขนาดนั้น ขณะที่เพื่อนสวดมนต์ และร้องเพลงมาร์ชโรงเรียน ผมก็สอดสายสายตาดูเพื่อนในแถวข้างหน้า

มีหลายคนที่ผมคุ่นหน้าแต่จำชื่อไม่ได้ แต่ก็มีบางคนที่ผมยังจำชื่อได้อย่างเช่นผู้หญิงตัวเล็กผมสั้นประจำที่อยู่น้ำสุด

'พิม' หรือ 'ภาพพิมพ์' เนื่องจากเธออยู่น้ำสุดจึงได้รับหน้าที่คอยเช็คชื่อคนเข้าแถวไปโดยปริยาย ตามหลักผมที่ติดแถวสายแทบไม่เคยคุยกับเธอจนเรียนจบไม่น่าจะจำชื่อเธอได้ แต่ในอนาคตเธอจะกลายเป็นทนายที่มีชื่อเสียงระดับประเทศ มักทำคดีดังหลายคดีและออกข่าวสัมภาษณ์อยู่บ่อยครั้ง ผมจึงจัดให้เธออยู่หมวดเดียวกับรูด อติวิษณุ

ตอนนี้เลิกแถวแล้ว พิมเองก็ค่อยทยอยเดินเช็คชื่อเพื่อนทีละคน ใครเช็คเสร็จก็เดินขึ้นห้องได้เลย จนกระทั่งเธอเดินมาหยุดอยู่ที่ผม

"จิรภัทร เลขที่เจ็ด อืม...เดี๋ยวนะ" เธอทำหน้าตกใจเหมือนเห็นผี แต่จริงๆ แล้วผมก็นับว่าเป็นผีละมั้ง อีกฝ่ายถามทวนอีกครั้ง "จิรภัทร?"

ผมพยักหน้าตอบ

"นี่นายหนีแถวสายมาใช่ไหม" ไม่เช็คชื่อไม่พอ ยังคิดว่าผมหนีแถวสายมาอีก

นี่เทอมก่อนผมทำตัวขนาดไหนเนี่ย ความน่าเชื่อถือเป็นศูนย์

"เปล่า ฉันไม่ได้..." ผมรีบปฏิเสธ

"มีอะไรกันนะ อ้าว จิ นายไม่ได้อยู่แถวสายเหรอ" ยังไม่ทันแก้ตัวกับคนเก่า คนใหม่ก็มาอีกแล้ว

ครั้งนี้เป็นลลิตาหรือที่คนทั่วไปเรียก 'ลิตา' เธอเป็นหนึ่งในพวก กน. หรือที่มีชื่อเต็มว่า 'คณะกรรมกรนักเรียน' ถ้าถามว่าทำไมผมรู้จักเธอทั้งที่อยู่กันคนละห้องก็เป็นเพราะฝ่ายที่เธออยู่คือสารวัตรนักเรียน ผมเห็นเธอเช็กชื่อแถวสายทุกวันจนจำได้

ส่วนที่ว่าทำไมเธอรู้จักชื่อผมทั้งที่นักเรียนมาสายก็มีตั้งหลายคน

สรุปทุกอย่างในประโยคเดียว เพราะ 'ลิตารู้จักทุกคน' ฉายาทะเบียนราษฎรประจำรุ่น ขนาดผมที่ไม่เป็นที่รู้จัก มาสายกลับเร็ว แกรมกิจกรรมไม่ทำ เธอยังรู้จักผม

"พวกนายคิดว่าโรงเรียนเราใครก็หนีแถวสายได้รีง แล้วนี่ก็เพิ่งวันเปิดเทอม" ลิตาที่รู้สภาพแถวสายนรกเริ่มคล้อยตาม ที่จริงไม่ใช่ว่าแถวสายของโรงเรียนเราน่ากลัว แถวสายของโรงเรียนเราก็แค่เช็กชื่อเด็กที่มาสายแล้วปล่อยก่อนเริ่มคาบแรก ไม่ได้กักตัวเด็กไว้จนเข้าเรียนสายกันเสียหมด

แต่อำจารย์ที่คุมแถวสายต่างหากที่นรกของแท้ เป็นที่เล่าลือกันว่าหนีได้ให้หนีไป ผมจะยังไม่เล่าให้ฟังตอนนี้เพราะถ้าคุณยังอยู่กับผมต่อ สักวันต้องได้เจอเขาแน่

"เทอมที่แล้วนายก็มาสายตั้งแต่วันแรกนะ" พึมพำไม่รู้ซึ่งถึงความโหดร้ายของนรกแย้ง

ผมรีบสวนตอบไปทันที แต่ก็ชะงักกลางคัน "เทอมนี้ไม่เหมือนกัน เพราะว่า..."

"เพราะว่า?"

ผมกลืนเหตุผลอย่าง 'ไม่อยากตายคนเดียวอย่างโดดเดี่ยวตอนสามสิบ' ลงคอ ถ้าพูดเรื่องแบบนี้พวกเธอสองคนต้องคิดว่าผมเพี้ยนแล้วจับส่งห้องพยาบาลแทนแถวสายแน่

ถ้าอย่างนั้นผมควรแก้ตัวในสถานการณ์นี้ว่าอะไรละ บังเอิญตื่นเช้า? แต่ใครจะบ้าบังเอิญตื่นตีสี่ตีห้า อยากเจอเพื่อน? แต่ผมไม่มีเพื่อนสนิท ผมนึกเหตุผลอื่นในหัวไปเรื่อยแต่ก็บิดทั้งหมด ยังเหลือเหตุผลอะไรอีกละ

"...เพราะเทอมนี้ฉันจะเป็นเด็กดี" ผมผลอืมพ้ำเหตุผลนี้ออกมาโดยไม่รู้ตัว

เวร เหตุผลดี ๆ มีเป็นร้อย ดันแผลอพูดเหตุผลไร้สาระออกมา หวังว่า
สองคนนี้จะไม่ได้ยิน

ผม "..."

พิม "..."

ลิตา "..."

พรืดดด เสียงหัวเราะของใครสักคนดังขึ้น

โอเค ได้ยินชัดแจ้ว

"ลิตา อย่าฆ่าเพื่อน"

"ฉันเปล่านะ ฉันไม่ได้ อุ๊บ ฮะ... ฮ่า ๆ ๆ" ก็ซ้ำกันทั้งคู่ไม่ใช่ไร

เหมือนพวกเขาจะรู้ว่าผมส่งสายตาพิฆาตไปให้จึงเริ่มหยุดหัวเราะ แต่
ยังส่งสายตาล้อเลียนกลับมา

"โทษที! พอดีนายพูดเหมือนหลานฉันที่เรียนอนุบาล แกรมหน้านาย
ที่จริงจังเมื่อก็ก็โคตรตลก เลยแผลอขำนิดหน่อย"

"ถ้านายพูดด้วยความมั่นใจขนาดนั้น คงไม่ได้เห็นแถวสายจริงๆ นั่นแหละ"
เห็นผมทำหน้าจริงจัง พิมก็เช็กชื่อผมลงในใบรายชื่อและไม่ได้ถามอะไรต่ออีก
ปกติแล้วตัวแทนเช็กชื่อจะต้องส่งใบรายชื่อให้ทางฝ่ายปกครอง แต่วันนี้
ลิตาที่เป็นสรวัดรณรงค์เรียนยืนอยู่ข้างพิม เลยสามารถส่งใบรายชื่อให้ลิตาได้เลย
โดยไม่ต้องลำบากไปห้องปกครองอีก

เนื่องจากผมเป็นคนสุดท้ายในแถว เพื่อนในห้องขึ้นอาคารไปกันหมด
ลิตาก็ไปห้องปกครอง ที่เหลืออยู่ตรงนี้จึงมีเพียงผมกับพิมยืนจ้องหน้ากัน
หมายความว่าผมต้องเดินขึ้นห้องกับเธอสองคน

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร แต่ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่ได้กลับรั้วโรงเรียนมานาน
หลายปี แกรมยังแผลอปล่อยไปเมื่อก็อีก ผมมองพิมที่หยุดขาไปแล้วกำลังเริ่ม
กลับมาเม้มปากกลืนซ้ำอีกรอบ

"ฉันจะไปเข้าห้องน้ำ" ผมรีบหาทางลงให้ตัวเอง

เธอที่รู้ว่าผมคิดอะไรอยู่ก็ตอบรับ "ได้สิ อีกลีบนาที่จะเริ่มโฮมรูม เข้าแถวทัน
ทั้งที่อย่าโดดเรียนตั้งแต่วันแรกล่ะ"

ก่อนเดินขึ้นห้องไม่วายหันมาพูดทิ้งท้าย
"แล้วก็ขอโทษที่หัวเราะไม่ต้องห่วง ประโยคนั้นที่นายพูด 'ฉันไม่บอกใคร
หรือ' เจอกันบนห้องนะ"

ผมกะเวลารอให้ผมขึ้นห้องไปประมาณห้านาทีก็เริ่มเดินตามขึ้นไป
ผมยังจำห้องตัวเองได้ เพราะการเรียน ม.ปลาย สามปีเราเรียนห้องเดิมตลอด
เว้นแค่บางวิชาเท่านั้น

ทั้งที่ประตูปิดอยู่แต่เสียงคนในห้องยังดังออกมาถึงข้างนอก ซึ่งไม่น่า
แปลกใจสำหรับการเปิดเทอมวันแรกหลังปิดเทอมมานานสองเดือน ทุกคน
ล้วนมีเรื่องให้พูด

แม้ในใจยังติดใจกับคำพูดสุดท้ายที่ผมทิ้งไว้ แต่ผมก็ปิดทุกความ
กังวลใจทิ้ง ทำสมาธิรวบรวมความกล้าเปิดประตูเข้าห้อง

ครืดดด

"เฮ้ พวกเรา จิรภัทรเด็กดีมาแล้ว พรบมือต้อนรับพร้อมกัน" เสียงเพื่อน
ผู้ชายในห้องสักคนดังขึ้น ยังไม่ทันที่ผมจะประมวลผลว่าใครเป็นเจ้าของเสียง
คนในห้องทุกคนก็พร้อมใจกันพรบมือเสียงดังลั่น บางคนถึงกับเคาะโต๊ะเป็น
จังหวะด้วยซ้ำ สิ่งที่ทำให้ผมตรึงภาพ ม.ปลาย ต่างจากตอนโตคือไม่สนว่าคุณ
จะเป็นเพื่อนสนิทใหม่ ขอแค่มีประเด็นที่น่าสนใจเราก็พร้อมจะขี้คุณ

เยี่ยม จิรภัทร นายเริ่มต้นเปิดเรียนวันแรกได้ดีสุดๆ ไปเลย

ผมหันไปมองผมที่ยิ้มเจื่อนส่งมาให้ ทำให้ผมนึกออกกว่าทำไมถึงติดใจ
คำพูดนั้น

ไม่ว่าจะยุคสมัยใด 'ไอ้ประโยคที่ว่า 'ฉันไม่บอกใครหรือ' หมายความว่า
'ฉันจะบอกให้คนทั้งโลกรู้'

ขณะเดียวกันเรื่องที่ผมไม่รู้คือทางฝ่ายลิตาเองก็ไม่ค่อยย่อหน้า เริ่มเผยแพร่
เรื่องของผมให้คนในห้อง กน. ที่มีสมาชิกมาจากหลายห้องฟัง แม้จะเป็นเพียงแค่
การสนทนาแบบผ่านๆ ประสาช่วยรุ่นแลกเปลี่ยนข่าวสารนิตาชาวบ้าน แต่นั่น
คือจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฟันเฟืองชีวิตของผมเปลี่ยนไป

ผมที่วางแผนครุ่นคิดวิธีเปลี่ยนตัวเองมาตลอดปิดเทอมไม่ได้รู้เลยสักนิดว่าแค่คำพูดประโยคเดียวที่หลุดปากออกมา กำลังเปลี่ยนแปลงชีวิตใครหลายคน ไม่ใช่แค่ผม

บทที่ 2

ประธานนักเรียนคนนั้น

พ.ศ. 2553 หรือ ค.ศ. 2010 ผมเรียกมันว่ายุคเปลี่ยนผ่านที่เต็มไปด้วย
ความสับสน

อะไรคือเปลี่ยนผ่าน

มันเป็นปีที่บริษัทเทคโนโลยีชื่อดังเปิดตัวโทรศัพท์รุ่นใหม่เป็นรุ่นที่ดี
ซึ่งเป็นหนึ่งในตัวกระตุ้นให้เทคโนโลยีมีการแข่งขันและพัฒนาขึ้นอย่าง
ก้าวกระโดดจากระบบปุ่มกดเปลี่ยนเป็นระบบจอสัมผัสไม่เพียงแคเทคโนโลยี
แต่ธุรกิจหลายวงการก็เริ่มปรับเปลี่ยนเส้นทางใหม่ด้วย

มันดี มันพัฒนาสังคม ทำให้คนเราติดต่อกันได้ง่ายขึ้น

แต่การพัฒนาไปข้างหน้าไม่ใช่ทุกคนจะวิ่งตามได้ ไม่ใช่ทุกคนจะเริ่มต้น
และปรับตัวได้พร้อมกัน

คุณลองคิดภาพดูสิ ผมโตมาด้วยวัฒนธรรมที่หลงเหลือจากยุคเก้าศูนย์
ตื่นเช้าดูการ์ตูน บ่ายเข้าร้านเช่าแผ่นหนังหรือเช่าหนังสือการ์ตูนกับคุณจิระ
ตกเย็นนั่งดูรายการเกมโชว์หลากหลายรูปแบบ แต่แล้ววันหนึ่งผมต้องมายืนมอง
ร้านที่คนเคยพลุกพล่านเริ่มเงียบเหงา นานวันก็เริ่มปิดป้ายประกาศเช่าร้าน
กดเปิดโทรทัศน์และพบว่าบางรายการยุติการออกอากาศไปแล้ว

พิษเศรษฐกิจที่ยังหลงเหลือจากหลายปีก่อนวิกฤตทางการเมืองที่รุนแรง
โรคระบาดปีก่อนที่คร่าชีวิตผู้คน ระบบสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เพิ่งประกาศใช้แกงแพท
ได้ปีเดียว

วัยรุ่นอย่างผมที่ควรสนุกและเริ่มค้นหาตัวเองกับทรัพยากรที่ผู้ใหญ่
ถ่างทางไว้ให้กลับยื่นเคว้งคว้าง สับสนงนง

เป็นยุคสมัยที่ถ้าหากคุณจับมือกันไว้ไม่แน่นพอ อาจมีใครบางคน
หล่นหายไป

มันไม่เหมือนในอนาคตที่เพียงแค่คุณบังเอิญเดินสวนทางกันก็สามารถ
ขอคอนแทกต์ ขอบัญชีไว้ติดต่อได้ทันทีเพราะเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องมี

แต่ในเวลานั้นมันเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นขนาดนั้น เพื่อนบางคนมีฐานะก็ใช้
โทรศัพท์ของตัวเอง เริ่มสมัครบัญชีโซเชียลมีเดีย บางคนมีอีเมล บางคนยังใช้
เว็บบอร์ดเก่าๆ บางคนใช้โทรศัพท์บ้าน บางคนไม่ใช้อะไรเลย อยากติดต่อ
ทำได้แค่เจอหน้าตัวต่อตัว

ผมเองก็เช่นกัน ผมมีแค่โทรศัพท์ฝาพับที่ไม่ได้บันทึกเบอร์ใครนอกจาก
พ่อ แม่ และพี่สาว ตั้งแต่ผมเปลี่ยนเบอร์มือถือก็ไม่เคยได้รับการติดต่อจาก
เพื่อนมัธยมอีกเลย กลายเป็นหนึ่งในบุคคลที่หล่นหายจากวงโคจร เคยคิดนะ
ว่าอย่างน้อยถ้าผมย้อนเวลากลับไปได้ก็อยากจับมือใครสักคนให้แน่นขึ้น

ก็นั่นแหละ ทำได้แค่นี้

หลังจากการให้แซวของคนในห้องจบลง ผมก็รีบเดินไปนั่งที่ตัวเอง
หลังห้องติวติวประตุ ยังไม่ทันวางกระเป๋า ก็มีเสียงทักทายดังขึ้นก่อน

"ไง พี่จ บิดเทอมเป็นไงบ้าง" เป็นเสียงจากนักเรียนชายผมบลอนด์ตาฟ้า
ขัดกับชุดนักเรียนไทยที่เจ้าตัวใส่ ดูผิวเผินเหมือนชาวต่างชาติที่มาเรียนแลกเปลี่ยน
แต่ไม่ใช่

เขาคือ 'ไทเลอร์' หนุ่มลูกครึ่งที่หน้าตาไม่มีความเป็นเอเชียเลยสักเสี้ยว
แต่พูดไทยได้ชัดยิ่งกว่าคนไทย เพื่อนในห้องมักเรียกสั้นๆ ว่า 'ไท' ที่เขา
เรียกผมว่าพี่ เนื่องจากเขาอายุอ่อนกว่าคนในห้องถึงสองปี แต่ไม่มีใครดูออก
เพราะส่วนสูงร้อยเก้าสิบเซนติเมตรของเขา

ห้องเรียนของผมจัดที่นั่งเป็นแบบนั่งคู่ ไซ้แล้ว ไทคือคู่ของผม

"ก็ดี นายล่ะ" นั่งล้างจาน ทำงานบ้านทุกวันก็ดียู่มั้ง

"โคตรสนุก ปีนี้อพพามออกไปเล่นสงกรานต์ครั้งแรก แต่ที่รู้ประพวกแม่ค้าคิดว่าผมเป็นนักท่องเที่ยวต่างชาติ ซ้ำวุ่นเจิวเจิวเยินเยีลึบคิดผมร้อยหนึ่ง แล้วยะ แล้วกินะ..." เห็นไหม ผมบอกแล้วเขาพูดไทยเก่งมาก แต่คุณตอบรับหรือถามกลับสั้นๆ เขาก็พร้อมจะสาธยายอดีตชีวิตประวัติให้คุณฟัง

คงสงสัยว่ามีเพื่อนนั่งติดกันอริยาศัยดีขนาดนี้ แล้วตอนที่ผมตายทำไมไม่นึกถึงเขา

เหตุผลแรกไทเลอร์เป็นนักเรียนใหม่ที่ย้ายมากลางคันตอน ม.สี่ เทอมสอง แม้จะเข้ากับคนง่าย แต่การมีลูกต่างชาติดูเข้าถึงยาก ประกอบกับการย้ายมาในช่วงที่ทุกคนจับกลุ่มเพื่อนกันหมดแล้ว ทำให้เขาไม่ได้มีกลุ่มเพื่อนจริงจัง ผลอูๆ เขาอาจมองว่าผมเป็นเพื่อนสนิทที่สุดด้วยซ้ำ

เหตุผลที่สองผิดที่ผมเอง ผมตัดโอกาสการเข้าถึงจากคนอื่น ก็อย่างที่ผมเข้าไปแถวสายตลอด ไม่เคยมานั่งเล่นกับเพื่อนตอนเช้า ตอนเย็นโรงเรียนเลิกก็รีบวิ่งกลับบ้าน เวลามีนางกลุ่มก็แค่เข้าไปเออออกเกาะคนอื่น พอมีกิจกรรมก็ไม่เคยเข้าร่วม

มันเหมือนตอนอนุบาลที่คุณครูให้นอนแต่คุณไม่อยากนอน พอโตขึ้นคุณก็เสียใจว่าทำไมไม่นอน

พอมัธยมปลายผมไม่อยากรเรียน ไม่อยากอะไรกับใคร อยากนอนมากกว่าก็เลยไม่ทำอะไร สุดท้ายพอวัยทำงานก็เสียใจอีกรอบ ทำไมตัวเองไม่ทำอะไรสักอย่าง

เหตุผลที่สาม เหตุผลนี้สำคัญ

ไม่เกินสิ้นเทอมนี้ไทเลอร์จะลาออกแล้วย้ายไปต่างประเทศ จำได้ว่าเขาลาออกกะทันหันและพวกเราก็ไม่ได้แลกเปลี่ยนทางการติดต่อกันเอาไว้

ทั้งสามเหตุผลนี้เมื่อเวลาผ่านไปสิบสามปี เราสองฝ่ายต่างหลุดจากวงโคจรของกันและกันไปแล้ว ผมทำเขาหลงหายไปทั้งที่ไทเลอร์อาจจะเข้าใจคิดว่าเพื่อนของผมมากที่สุด

เขาเองก็เป็นหนึ่งในเป้าหมายที่ผมอยากแก้ไขเหมือนกัน

"ไว้ปีหน้าไปด้วยกันสิ" ผมพูดออกไปทั้งที่รู้ว่าปีหน้าเขาจะไม่ได้อยู่

ประเทศนี้แล้ว

แต่รู้สึกที่ไม่อยากตอบแค่ 'อืม' แบบเมื่อก่อนอีก

ไทเลอร์ที่กำลังเล่าความรันทตในการเล่นสงกรานต์หยุดพูดแล้วหันมา
จ้องผมจนตาแทบจะถลนออกมา

"อะไร"

"เชี่ย พี่จิรชนผมเที่ยวหเรอ น้ำตาจะไหล" แต่พูดไม่พอยังเล่นใหญ่
เขย่าผมไปมา ดวงตาเป็นประกาย เขาเลิกพูดเรื่องตัวเองแล้วเปลี่ยนเป็น
วางแผนสถานที่เล่นสงกรานต์ที่อยากจะไปแทน

ถ้าเป็นเมื่อก่อนถึงเขาจะพูดมากขนาดไหนก็ไม่เคยแตะตัวผมเลยด้วยซ้ำ
คงเพราะไม่กล้าเล่นด้วย

ไม่อยากจะเชื่อว่าแค่คำพูดประโยคเดียวจะเพิ่มความสัมพันธ์ได้ถึงขนาดนี้

ไทเลอร์ยังคงพูดไปเรื่อย วางแผนเหมือนจะไปพรุ่งนี้ แต่ผมก็ไม่ได้
ห้ามอะไรเขาหรอกนะ ตรงกันข้ามผมพยายามฟังทุกอย่างที่เขาพูดด้วยซ้ำ
จนกระทั่งครูที่ปรึกษาเดินเข้าห้องมานั้นแหละเขาถึงเลิกพูด หันมานั่งหลังตรง
ทำตัวเรียบร้อยแทน

ครูที่ปรึกษาประจำห้องผมคือครูติณณภพ เป็นครูสอนวิชาสังคม
อายุยังน้อย สอนดี หน้าตาดี เลยเป็นครูขวัญใจเด็ก ๆ

เขาไม่ได้พูดเว็นเร็ว แค่แนะนำตัวคร่าว ๆ ขานชื่อเด็กเพื่อถามชื่อเล่น
ทีละคน ผมเองก็อาศัยจังหวะนี้คอยจำชื่อเพื่อนในห้องด้วยเช่นกัน จากนั้น
ถึงเริ่มขั้นตอนเลือกหัวหน้าห้องกับรองหัวหน้า

ส่วนนี้ผมไม่ได้ใส่ใจเท่าไรหรอก ไม่ได้มีอะไรน่าตื่นเต้นเป็นพิเศษเพราะ
ห้องเราใช้หัวหน้ากับรองหัวหน้าคนเดิมเหมือนตอน ม.สี่

หัวหน้าห้องคือ 'เกด เกดรินทร์' สาวเท่ขวัญใจนักเรียนหญิง ควบตำแหน่ง
นักกีฬาบาสหญิงประจำโรงเรียน

รองหัวหน้าคือพิม ก็พิมที่เซ็กชื่อผมก่อนขึ้นห้องนั่นแหละ มีอยู่คนเดียว
ที่นั่งของเจ้าหล่อนก็อยู่ตรงหน้าผมนี่เอง

ขั้นตอนเกือบทั้งหมดเสร็จสิ้นภายในเวลาไม่ถึงชั่วโมง เรื่องยับยอยอย่าง

เวรทำความสะอาดก็เวียนตามเลขที่ ไม่ได้กำหนดว่าใครทำวันไหน ครั้งวันแรก จบด้วยการช่วยกันเดินลงไปชนหนังสือเรียนขึ้นห้อง

อ้อ เพิ่มเติมคือผมต้องนั่งฟังไทเลอร์พูด เล่า หรือบนชีวิตช่วงปิดเทอม ของเขาให้ฟังทุกครั้งที่มีโอกาส

ผมใช้เวลาตลอดพักเที่ยงเดินสำรวจรอบโรงเรียน เข้าตึกนั้นทะเล่ตึกนี้ ทุกอย่างยังเหมือนในความทรงจำ มีตึกไม้ตึกปูนสลับกันไป ต้นไม้ยังอยู่ครบ ทุกต้นไม่ถูกตัด

เท่าที่ผมจำได้ หลังรุ่นผมจบไปได้ไม่นาน ผอ. คนใหม่เข้ามาโรงเรียน ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ทบตึกเก่าสร้างใหม่เป็นว่าเล่น ต้นไม้ก็ตัด จนเกลี้ยง หันงบประมาณจนเด็กแทบไม่ได้ทำกิจกรรม เด็กนักเรียนและ ผู้ปกครองรุ่นหลังประท้วงกันจนออกข่าวใหญ่โต

เดินสำรวจไปมาจนใกล้หมดเวลาพัก ผมก็มาหยุดที่ห้องน้ำชายเก่าหลังตึก เป็นห้องน้ำที่ผมเข้าเป็นประจำ ซึ่งคนส่วนใหญ่มักจะเข้าห้องน้ำใหม่ที่สร้าง ระหว่างชั้นบนตึกมากกว่า พอเดินเข้ามานอกจากผมก็มีแค่รุ่นน้อง ม.สี่ หนึ่งในคน กับห้องน้ำที่ปิดประตูไว้หนึ่งห้อง ไม่แน่ใจว่ามีคนเข้าอยู่หรือประตูทั้ง

แน่นอนว่าห้องน้ำชายเก่าๆ ที่ไม่ค่อยมีคนเข้า เมื่อเข้ามาจะขาดสิ่งนี้ ไม่ได้

กลิ่นบุนหรี

ผมที่ล้างมือหลังทำธุระเสร็จอาศัยกระจกตรงหน้ามองด้านหลังถึงเห็นว่า มีนักเรียนชายยืนสูบบุหรี่อยู่ตรงซอกหลัง ผมไม่รู้จำชื่อแต่คุ้นว่าเป็นเพื่อน รุ่นเดียวกัน น่าจะเด็กสายศิลป์ภาษา

ผมละเกลียดจริงๆ ใ้พวกชอบสูบบุหรี่ในที่ห้ามสูบ กลิ่นโคตรเหม็น นั่น ยืนสูบเงิบๆ คนเดียวไม่พอ ยังดักน้อง ม.สี่ แก่งให้น้องสูบอีก "พี่ครับ ผมจะขึ้นห้อง"

จิรวัทธ นายอย่าเข้าไปยุ่ง วันนี้น้ำบรินมาตลอดทาง เข้าแถวทัน นั่งฟังไทเลอร์บน อีกแค่ครั้งวันก็กลับบ้านแล้ว ออย่าหาเรื่องใส่ตัว

"กลัวอะไร ลองสักหน่อยดี"

นายหนี่แถวสายมาได้แล้ว นายจะมีเรื่องตอนนี้ไม่ได้ ท่องไว้นายจะเป็นคนใหม่

ใช่ อย่าเข้าไปยุ่ง แค่เดินออกไป ปล่อยสองคนนั้นไว้ ค่อยๆ เดินนะ จิรภัทร

ผมที่ท่องในใจว่าค่อยๆ เดินกลับไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าคนสูบบุหรี่ เพียะ!!!

รู้ตัวอีกทีก็ตอนที่มือของตัวเองบัดนูหรือคนตรงหน้า ใช้เท้าเหยียบจนมั่นใจว่าบุหรืดับแล้ว

ฉิบหาย

ผมหันไปหารุ่นน้อง ม.สี่ หวังหาพวก สรุปว่ารุ่นจิ้งปรี้อออกไปแล้ว ไม่ชอบคุณไม่พอ ยังทิ้งพี่ไปอีก ซึ่งใจเหลือเกินน้องรัก

"เสื่อไรมึง" ผมเลิกอาลัยอารมณ์รุ่นน้องคนนั้นแล้วหันกลับมาเผชิญกับสถานการณ์ตรงหน้า เริ่มจากสองชื่อที่ปักตรงอกขวา

'ก้องภพ แซ่ตั้ง'

ฉิบหายรอบสอง ผมจำชื่อเขาได้ เด็กเกเรที่มีเรื่องเข้าห้องปกครองบ่อยๆ อย่างผมนะเข้าห้องปกครองเพราะมาสายบ่อย แต่เขานี้เข้าเพราะเรื่องชกตอย กระตุกคนละเบอร์กับผมเลย

เขาที่เห็นผมดูชื่อบนเสื้อนักเรียนของตัวเองก็ดูชื่อบนเสื้อของผมบ้าง

"จิรภัทร อ้อ จิรภัทรเด็กดี" ความน่าเกรงขามติดลบ นี่เรื่องของผม มันไปไกลขนาดไหนแล้วเนี่ย

"นายสูบบุหรี่ในโรงเรียน" ผมทำใจดีสู้เสือ

"แล้วไง ทำไม จิรภัทรเด็กดีเป็นห่วงสุขภาพคนอื่นรึไง" โอ้โฮ ดูสายตายีวนกวนประสาทของมัน นี่ฉันแก่กว่านายรอบหนึ่งเลยนะ

ช่างมันแล้ว เรื่องมันขนาดนี้ยังงี้ก็จับไม่สวย ขอตัวสักที

"ฟังนะ นายจะสูบวันละร้อยมวนก็เรื่องของนาย คิดว่าทำแล้วเทเหื่อคนอื่นหรือ ไม่ ฉันไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ แต่เตือนด้วยความหวังดี ถ้านายยังสูบต่อสักวันต้องตายแน่ ไม่ได้ตายเพราะมะเร็งปอด แต่ตายเพราะความไร้มารยาทสูบในที่ไม่ควรสูบของนาย"

"ไอ้เวรนี้!!!"

ปืดดดดด

เสียงนกหวีดดังลั่นมาแต่ไกล คุณอาจคิดว่าเป็นเสียงสวรรค์ เปล่าเลย มันคือเสียงนรกที่ผมคุ้นเคยดี

จำได้ไหมที่ผมบอกว่าคุณอาจารย์ฝ่ายปกครองคือนรก คนนี้แหละ อาจารย์ณรงค์แห่งฝ่ายปกครอง แต่เด็กมักเรียกเขาว่านรกล้อเลียนชื่อจริง เวลาใครพูดว่านรกเรียกตัวหมายถึงโดนเรียกไปห้องปกครอง

ถามว่าอาจารย์เขานรกสมชื่อไหม ผมว่าไม่

จากมุมมองของเด็กที่เรียนจบไปแล้วมองย้อนกลับมา ความจริงเขาเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองที่ดีคนหนึ่งเลยละ ไม่ใช่ความรุนแรง ไม่ลงโทษเด็กพว้าเพื่อไม่ฟังความข้างเดียว เป็นอาจารย์ที่ชื่อตรงมากคนหนึ่ง

แต่คุณลองจินตนาการดูว่าเวลาทำความผิดบางอย่างแล้วโดนจับได้ ปกติคนเรามักจะหาเหตุผลมาอ้างไม่ให้โดนโทษหนักใช่ไหมล่ะ นั่นแหละที่ทำให้เขาน่ากลัว เพราะทั้งที่อาจารย์ณรงค์อายุรุ่นพ่อ แต่รู้ทันทุกเล่ห์เหลี่ยมของเด็ก การต้องโดนเขาสอบในห้องปกครองที่เปิดแอร์ไม่รู้กี่องศาถึงได้เย็นเหมือนขั้วโลกนั้นนะ ให้ความรู้สึกเหมือนโดนยมบาลตัดสินความผิดหลังตายเลยละ

ผมอดสงสัยว่าเขาจากแถวสาย สุดท้ายดูเหมือนจะหนักไม่แพ้จริงๆ

ผมกับก้องภพยืนแยกกันนานแล้ว ผมแอบเห็นก้องภพใช้เท้าเหยียบปิดบุหรี่ตัวเอง

กลิ่นคูลิ่งขนาดนี้ ถ้าวอดก็ไม่รู้จะพูดว่าไงแล้ว

"ก้องภพ จิรภัทร รุ่นน้องมาบอกว่าพวกเธอสูบบุหรี่" ไม่ถามสักคำ มาถึงก็มอบข้อหาให้เลย

รุ่นน้องมาบอกว่าสูบบุหรี่...ดูผลจากการเข้าช่วยคนอื่นครั้งแรกของผมสิ
"ไป ไปห้องปกครอง"

เอาเถอะ อาจารย์ณรงค์ก็ไม่ได้คุยยาก เดี่ยวค่อยไปแก้ตัวทีหลังแล้วกัน
ผมเองก็ผิดที่ใช้คำพูดรุนแรงล่อบาทาท้องภพเหมือนกัน

"อาจารย์ครับ จิรภัทรไม่เกี่ยว" เสียงผู้ชายคุ่นหูตั้งขึ้นจากด้านหลัง
ผมหันกลับไปมอง

ห้องน้ำที่ผมคิดว่าเสียเพราะปิดประตูไว้ ตอนนี้มีคนเดินออกมา

ทำไมผมจะจำเขาไม่ได้ คนสุดท้ายที่ผมเห็นก่อนตาย 'รุธ อติวิษณุ'
อนาคตนักแสดงชื่อดัง ปัจจุบันเป็นประธานนักเรียน

"ผมอยู่ในห้องน้ำด้วย จิรภัทรไม่ได้สูบบุหรี่ครับ รุ่นน้องคงบอกอาจารย์ผิด"
ผมมองเขาขึ้นแก้ตัวให้

ท่ามาก ยืนมองจากตรงนี้ยังรู้ว่าหลอ นี่มันเกือบจะเป็นขึ้นพระเอกแล้ว
ถ้าไม่ติดว่าฉากหลังเป็นห้องน้ำเก่าๆ โทรมๆ แล้วนั่นยังยื่นแก้มขีดหน้าอีก
ผมไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่คงเป็นสัญชาตญาณของดารามิน่าถึงได้ตั้งขนาดนั้น
แค่เปิดประตูห้องน้ำซึ่งเป็นไม้เก่าๆ ยังทำเหมือนตัวเองอยู่บนเวทีได้

"เข้าใจแล้ว อติวิษณุ เธอขึ้นห้องไปก่อน ส่วนจิรภัทรไปห้องปกครอง"
เฮ้ เข้าใจแล้วทำไมไม่ปล่อยผมล่ะ

"อาจารย์!!!" ทั้งผมทั้งรุธแย้งขึ้นพร้อมกัน

"อะไรของพวกเธอ ทำไมครูจะไม่รู้อย่างจิรภัทรถึงจะชอบมาสาย แต่พอ
เลิกเรียนล่ะวิ่งออกประตูคนแรกทุกวัน คิดว่าคนแบบนี้จะหาเรื่องให้ตัวเองโดน
กักตัวจนกลับบ้านช้ารีใจ แต่ตัวเหม็นกลิ่นบุหรี่ยานานี่จะปล่อยกลับเข้าห้อง
ไปเรียนได้ที่ไหน ไปฉีดสเปรย์ดับกลิ่นที่ห้องครูก่อน ส่วนก้องภพเรามีเรื่อง
ต้องคุยกันนะ"

"..." ถึงผมจะรู้ว่าอาจารย์เป็นพวกประเภทมองสถานการณ์เก่ง แต่
ไม่ต้องพูดแจจแจออกมาขนาดนี้ก็คุ้มครับ

เชื่อว่านักเรียนไม่ทำเรื่องผิดกฎเพราะจะรีบกลับบ้านไปนอนเฉย เป็นคำชม
ที่แปลกอยู่นะ

ตอนแรกผมเตรียมคำแก้ตัวไว้เต็มหัว สุดท้ายพอเข้าห้องปกครองไปก็แค่โดนอาจารย์ณรงค์จับฉืดสเปร์ยกลิ่นดอกไม้แบบที่คนสูงอายุชอบแล้วไล่ให้ขึ้นห้องก่อนคาบปายจะเริ่ม เห็นว่าเรื่องที่เหลือจะคุยกับก้องภพตัวเอง

คงคิดว่าคุยกับเด็กเด้ออย่างผมจะเสียเวลามากกว่าล๊ะมั้ง อีกอย่างผมคิดว่าอาจารย์ณรงค์กับก้องภพยังมีเรื่องที่ต้องคุยกันมากกว่าเรื่องนูหรือและไม่อยากให้ผมรับรู้เท่าไร

ช่างมันเถอะ เขาเป็นว่าวิฤตห้องปกครองผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ตอนนี้อย่างไรก็ไม่หมดเวลาพักเที่ยงด้วย รีบกลับไปนั่งเล่นที่ห้องดีกว่า ขึ้นเดินมั่วซั่วอีกจะเป็นการแวงงำหาหาเสียใจเอาได้

ผมอาศัยจังหวะที่เพื่อนรวมห้องส่วนใหญ่ยังพักอยู่ชั้นล่างไม่ขึ้นห้องเปิดประตูเข้าไปนั่งที่ตัวเองอย่างเงิบเงียบ ทำตัวเหมือนเรื่องหน้าสีหน้าขาววาก่อนหน้านี้ไม่เคยเกิดขึ้น ไม่คิดว่าไทเลอร์ที่สังเกตเห็นผมกลับเข้ามาจะรีบวิ่งตาดันจับตัวผมหมุนไปมาพลางถาม

"พี่จี้ พี่ปลดดภัยไหม"

"อะไรของนาย"

"ก็เห็นพี่มีเรื่องกับก้องห้องเก่า พี่ต้องระวังนะ เทอมก่อนผมเจอมันที่ไรมีแผลเต็มตัวทุกที โคตรเถื่อน"

"แค่เข้าใจผิดนิดหน่อย ไม่ได้มีเรื่องขนาดนั้น นี่นายเอาเรื่องนี้มาจากไหน" เรื่องเพิ่งเกิดไม่ถึงชั่วโมง ทำไมข่าวสารโรงเรียนนี้มันแพร่ไปไวขนาดนี้ หรือประธานนักเรียนอย่างรุจจะเอาเรื่องนี้ไปบอกคนอื่น แต่เขาก็ดูไม่ใช่คนแบบนั้น

"พึมเล่าให้ฟัง"

พึมที่ได้ยินชื่อตัวเองในบทสนทนารีบหันมาแก้ตัว

"ก็ลิตาบอกฉันมาอีกที" *อ้อ ลิตารู้โลกรู้*

ถ้าคนเล่าเรื่องที่ผมปล่อยไก่อหลุดปากพูดเรื่องน่าเข้าไปเมื่อเช้าจนรู้กันทุกห้องได้ เรื่องนูหรือในโรงเรียนที่เป็นเรื่องใหญ่จะรู้กันก็ไม่แปลก

"ไม่เป็นไรก็ดีแล้วพี่จี้ พี่ก็ตัวเล็กแค่นี้ คราวหน้าถ้าเจออีกผมจัดการเอง" *ใครตัวเล็ก นายต่างหากที่ตัวโตเกินชาวบ้านชาวช่อง*

กว่าไทเลอร์จะจับตัวผมหมุนไปมาเพื่อกวาดตาดูให้แน่ใจว่าไม่มีบาดแผล เสรีจริงโรงเรียนเริ่มคาบ่ายก็ดั่งพอดี นั่งรอไม่นานอาจารย์ก็เข้าห้องสอน

การเรียนการสอนวันแรกไม่มีอะไรมากไปกว่าการแนะนำรายวิชาไม่กี่ให้นักเรียนแนะนำตัวเอง ชวนพูดคุยเรื่อยเปื่อย ยังไม่ได้เริ่มสอนอย่างจริงจัง บางวิชาอาจารย์ก็ไม่เข้าสอน พวกผมก็แค้นนั่งเล่นปлойใจในห้องรอประตูโรงเรียนเปิดบ่ายสามถึงจะกลับบ้านได้

ตอนเช้าผมนั่งฟังไทเลอร์เล่าชีวิตตัวเองยังไง ตอนบ่ายก็เหมือนเดิม ไม่เปลี่ยน ตอนนี่เขาพัฒนาจากหัวข้อเล่นน้ำวันสงกรานต์เป็นการก่อปราสาททรายที่วัดแทน

ระหว่างที่เขาเล่าถึงตอนโดนเด็กอนุบาลพังปราสาทที่อุตสาหกรรมสร้างอย่างบรรจง ผมก็เริ่มคิดถึงเรื่องประธานนักเรียนในห้องน้ำเมื่อตอนพักกลางวัน อีกรอบ

ผมค่อนข้างแน่ใจว่าไม่ได้ยินเสียงกดชักโครกเลยตั้งแต่ก่อนที่เขาจะเปิดประตูพรวดพราดออกมา

ถ้าเป็นแบบนั้นแสดงว่าเขาอาจจะทำธุระส่วนตัวเสร็จนานแล้ว แต่ยังไม่ยอมออกมา

ผมไม่แน่ใจว่าทำไมเขาถึงเสียบ ไม่ยอมออกมาแต่แรก ห้องน้ำเก่าใกล้พัง แบบนั้นไม่มีทางที่จะไม่ได้ยินเสียงคนข้างนอก

หรือเพราะเขากลัวก้องภพเลยไม่อยากออกมา แต่ตัวเองเป็นถึงประธานนักเรียนคงไม่กลัวกับเรื่องแค่นี้ ยิ่งเป็นประธานนักเรียนก็ยิ่งต้องรีบออกมาช่วยน้อง ม.สี่ ที่ถูกรังแก ถ้าเขารีบออกมา เผอิญ ก้องภพคงไม่กล้าสูบบุหรี่แต่แรกด้วยซ้ำ

หรือเขาสนใจดูว่าผมจะทำยังไงกับสถานการณ์เช่นว่าพอเห็นอาจารย์ณรงค์ มา แล้วพอผมรับมือไม่ได้จึงเลือกเปิดประตูในจังหวะนั้น หรือมันยังมีสาเหตุอื่นอีก?

นี่คือให้ตี ภาพลักษณ์ของเขาในฐานะประธานนักเรียนและนักแสดงชื่อดัง จิตใจดี เป็นที่รักของทุกคน อ่อนโยนจริงใจ และเข้าถึงง่ายก็ล้วนได้ยินมาจาก

คนนอก

ประสบความสำเร็จตั้งแต่ยังไม่สามสิบ อาศัยแค่ความอ่อนโยนจริงใจ
คงไม่พาเขาไปไกลได้เร็วขนาดนั้น

ขนาดตอนนี้เขายังเป็นแค่เด็กนักเรียนอายุสิบเจ็ด ผมวัยสามสิบยังคาดเดา
การกระทำของเขาไม่ได้

เออละ ผมตัดสินใจได้แล้ว

เพื่อชีวิต ม.ปลาย แสนสุข ทางที่ดีอย่ายุ่งกับประธานนักเรียนคนนั้นเลย
จะดีกว่า

ใช่ อย่ามาข้องเกี่ยวกันเลยจะดีกว่า รับมือยากเกินไป

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3M2tF7>